

Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal Recht 2018/278	
Inkomen uit participatie in Zuid-Amerikaanse teakhoutplantages in Nederland belast; Gerechtshof Den Haag, nr. BK-17/00389	
Belastingjaar/tijdvak	2012
Brondocumenten	Gerechtshof Den Haag 5 september 2017, nr. 17/00389
Trefwoorden	waardering, buitensporige last, inkomen uit onroerende zaken
Wetsartikelen	Awb EP bij EVRM - art. 1 Wet IB 2001 - art. 5.1
Auteur	mr. R.A. Bosman [2]
Publicatiedatum NTFR	1-2-2018
Afleveringsnummer	5
ECLI	ECLI:NL:GHDHA:2017:3585
Formele relaties	Eerste aanleg: ECLI:NL:RBDHA:2017:1822 , Bekrachtiging/bevestiging

Samenvatting

Belanghebbende bezat participaties ter zake van plantages met teakbomen in Brazilië en Costa Rica. Uit een specificatieoverzicht van een betrokken beleggingsfonds blijkt dat de waarde van de participaties in 2011 € 491.375 bedroeg. In 2011 zijn deze participaties ingetrokken en zijn alle aan de participatie verbonden rechten en verplichtingen ingebracht in een beleggingsfonds. Houders van participaties zijn houders van units geworden. Belanghebbende heeft in zijn aangifte IB 2012 de waarde van de units niet opgenomen. De inspecteur heeft bij de vaststelling van de aanslag IB 2012 de waarde van de bezittingen van belanghebbende verhoogd met € 491.000. Dit bedrag is bepaald aan de hand van de door belanghebbende ter beschikking gestelde omreken Tabellen en specificatieoverzichten. Het hof meent dat de inspecteur met zijn berekeningsmethode aannemelijk maakt dat hij niet een te hoge waarde aan de units heeft toegekend, en hetgeen belanghebbende daartegenover stelt brengt het hof niet tot een ander oordeel. Het hof volgt belanghebbende niet in zijn stelling dat hij recht heeft op voorkoming van dubbele belasting. Belanghebbende ontving op de betreffende participaties geen inkomsten uit onroerende zaken en derhalve heeft hij op grond van het verdrag met Brazilië geen recht op aftrek ter voorkoming van dubbele belasting. Ook kan er geen sprake zijn van een vrijstelling van belasting betrekking hebbende op buitenlands voordeel uit sparen en beleggen voortvloeiend uit het Besluit voorkoming dubbele belasting 2001 (BvdB 2001). Met Costa Rica heeft Nederland geen verdrag gesloten en gesteld noch gebleken is dat de teakparticipaties daar zijn onderworpen aan belastingheffing. Ook het beroep van belanghebbende op art. 1 EP (bij het EVRM) wordt door het hof verworpen.

(Hoger beroep ongegrond).

Commentaar

Belanghebbende moest de waarde van zijn units in het beleggingsfonds in 2012 – zoals door de inspecteur onderbouwd vastgesteld – in box 3 aangeven. Vervolgens was het de vraag of Nederland vrijstelling moest verlenen op basis van het verdrag Nederland-Brazilië (voor zover de units betrekking hadden op Brazilië) dan wel het BvdB 2001 (voor alle units, dus met betrekking tot zowel Brazilië als Costa Rica). Partijen waren het er blijkbaar over eens dat art. 6 van het verdrag Nederland-Brazilië (inkomsten uit onroerende goederen) niet van toepassing was. Om tot die conclusie te komen zou gekeken moeten worden naar de wetgeving van situsstaat Brazilië. Deze is namelijk bepalend voor de uitleg van het begrip onroerende goederen voor verdragstoepassing, waarbij landbouw- en bosbedrijven overigens altijd als onroerend worden aangemerkt (art. 6, lid 2 van het verdrag). Uit de uitspraak blijkt niet dat deze toets in casu door partijen (of het hof) is aangelegd. Wellicht hebben partijen impliciet verondersteld dat het verband met de onroerende zaken was ‘doorgeknipt’ door de omvorming van de participaties in de plantages tot units in het beleggingsfonds. Het hof gaat verder niet na of Brazilië onder een ander verdragsartikel heffingsrecht zou hebben, waardoor Nederland voorkoming zou moeten geven. Nu belanghebbende aanspraak maakte op voorkoming is de analyse van het verdrag door het hof wat mij betreft dan ook incompleet. Ook onder het BvdB 2001 hoeft Nederland volgens het hof geen voorkoming te geven, omdat er geen sprake is van ‘bezittingen in het buitenland’ in de zin van art. 23 BvdB 2001, in het bijzonder niet van rechten die direct of indirect betrekking hebben op buitenlandse onroerende zaken. Het beroep op voorkoming ten aanzien van Costa Rica sneuvelt bovendien op de onderworpenheidseis.

[1] Mr. R.A. Bosman is werkzaam bij Loyens & Loeff en is als docent internationaal en Europees belastingrecht verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam.

[2] Mr. R.A. Bosman is werkzaam bij Loyens & Loeff en is als docent internationaal en Europees belastingrecht verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2018-278>

Datum: 5-2-2018 21:50:00

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.